

אין תמונות באמתחתי, גם חדשות מרתקות מההיסטוריה לא נוספו לצקלוני הדל, אבל שדה, מנחת חדש, נוסף לי לאוסף ואל יקל העניין בעינכם.

בהתראה קצרה, שבוע ויום, כמובן שכבר אין 172 לשבת אבל אל לי להחמיץ אירוע כזה, אז גם 152 טוב עבורי. אם הצלחתי עם ה-CSO לשרוד את תחרות "נקמה בצפון", המישר קטן עלינו (אני והמטוס כזכור...). שותפתי הקבועה עסוקה (אחרי שהתנדבה להדריך יומיים בראלי שיגיע אי"ה במאי מיוון, תורכיה, קפריסין, גרמניה ועוד). שבוע מראש צריך לפנות את התכנונים המשפחתיים, להתחנף לרעייתי, והנה יוצאים לדרך. ימים וילילות ביליתי במהלך שירותי בהר חדב אשר במעלה המישר. פנטזתי איך אני מטיס שם ולא יושב ואומר למטוס מה לעשות בקשר, או לטייס לאיפה לטוס בקשר הפנים, והנה, עוד פנטזו קרם עור וגידים. בתדריך המוקדם נרגעתי קמעה כשראיתי שעוד שתי 152 במטס וכמובן, אב"ד עם הקאב (היחידי שהייתי מתחלף איתו על המקום). לא אגיע אחרון כנראה.

זיכרון המטס הראשון של אגודת התעופה חזר ועלה במוחי (יש לי X שעות טיסה בלוג בוק האזרחי ועוד 4X שעות בזיכרונות ועוד 400X בפנטוזים). זה היה באוג' 92, טסנו למנחת במצפה רמון (זה שעוד יבוא יום ויהיה בינלאומי ואני אספר שפעם הייתה גבעה בקצה המסלול שנורא הפחידה...). בילינו סוף שבוע ב"צל מדבר", טיול גמלים, טיול ג'יפים, כ-50 איש ורק 3 מטוסים! (כי לדו-מנועי אסור היה לנחות שם, אז הרבה מבעלי המטוסים עם המנוע הרזרבי באו ברכבם, וגם כמה מחברות ההשכרה שמעו "מצפה" ושלחו את המעוניינים סביב, "לא בבית-ספרנו"). הייתה חוויה ולא הפסקתי להגיד, "אמריקה, אמריקה". 12 שנים מאוחר יותר, במנחת עפר (מאולתר, או אולי, שראה ימים טובים מאלה), בסוף המדבר, 15 מטוסים. אמנם בלי תזמורת מכבי האש של "מצפה" שקיבלה אותנו אז, אבל עם הרבה היסטוריה ומורשת קרב (כפי שכבר כתבו ולא אחזור).

כשכבר ישבנו במטוס המגדל אמר: "המטוסים למישר שימו נא לב. הדרום סגור, 3 שעות לפחות. שלום ואל תבלבלו לי במוח, יש פה מטוסים אחרים שרוצים לטוס...". יצאתי מהמטוס בטריקה. התרחקתי שלוש רגליים וארבע אמות (טווח בטחון לעישון בחברת אווירונים) והדלקתי סיגריה לפני שהדמעות תחנוקנה. שתי שאכטות, אולי שלוש, והופ חזרה למטוס, "וישמע אלוהים את זעקת בני-ישראל ויורד עליהם את המן...".

הלוך. מזג אוויר בסדר, פחות או יותר, תרגלנו מבנים הדוקים, טסנו נמוך, התחזינו לאזמ"ם, חולפים את ש"ת מצפה, מתאפקים לא לעשות שם טאץ' אנד גו, חולפים את המצוקים, מתעלמים מגזרות רוח קלות ומתחילים לחפש. אולי בכ"ז כדאי לקנות GPS חלפה מחשבה בליבי. והופ הנה האנטנות ועוד כמה מטוסים על הקרקע. נחתתי בעברי כבר על דשא (עם מגלש זנב) אבל על עפר עם מטוס, לא אז"ם, עדיין לא, ובדיוק ההתרגשות של ניסוי חדש, של פגישה חדשה, של אהבה חדשה הציפה אותי. האטתי, מדפים ל-30 מעלות, המסלול נראה לי קצת צר, האנטנות בכיוון, מהירות 70, ואני מבין שאני לא במסלול הנכון. מהקרקע מודיעים לי שהמסלול זה השביל הכהה ולא השביל הבלונדיני. הולך סביב. מטפס בזירות (מכיר מקרים כאלה באזמ"ם שנסתיימו לא טוב), מרים מדפים ונכנס שוב ל"עם הרוח". מסתכל טוב על המטוס הנוחת שלפני. שיט. צריך לנחות על המסלול השזוף והרחב. אני מקווה שאביהו לא יודע שזה אני. נחיתה. למה אף אחד לא הזהיר אותי מהרעש של העפר. נשמע כמו פנצ'ר בכל הגלגלים. עוצר בלי לגעת במעצורים. יש!!! הוספתי מסלול עפר לאמתחתי. פעם אחרונה חווייתי תחושה כזו באוק' 2001 בטיול של האגודה למצדה (6 מטוסים, טיול ג'יפים במדבר יהודה, וכמובן נחיתה מתחת לפני הים (בלי להירטב ולחכות לכוחות החילוץ...)).

בדרך חזרה המחשבות על ה-GPS כבר יותר טורדניות. אובך ו"בכס" מכל עבר. אבל עברי בתותחנים שוב מנצח ואנחנו טסים לאט לאט ומעצבנים את המטוסים שאחרינו. מה בוער להם, בין כה הרצלייה סגורה. בתמרור פקק. החברים שחנו שם עד לתום השלאפשטונדה של הרצלייה מבקשים להניע, ורוב המטריה האווירית של שחרור אילת בהמתנה (למעט אלו שהמשיכו לטייל או החיפאים או הבאר-שבעים...). מעגל, או ליתר דיוק ריבוע, המתנה של שלושה מטוסים מעל הים (מגדל: "פנה מערבה", אני: "פניתי, עד מתי?", מגדל: "עד שאגיד לך", "... פנה דרומה", אני: פניתי, עד איפה?", מגדל: "עד שאגיד לך..."). בארבע וחמישה אני נחות. הנגב שוחרר בהצלחה. איבדתי את בתולי גם על מסלול עפר, ובגילי המתקדם, כאמור בספתח, בל יקל הדבר בעיניכם.

תודה למארגנים, תודה לחוליה הקרקעית שדאגה שלא נגוע ברעב, תודה לבקרות, למגדלים, ולמודיעין טיס ססבלו אותנו בגאון, בסבלנות ובמקצועיות, תודה לשותפי בטיסה, ותודה. מי אמר שאין לאיפה לטוס בביצה הקטנה שלנו?!